

MIEN VAN 'T SANT

De zonen
van De Terp

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

HET CONFLICT IS GEBOREN

1

Jannie de Graaff moet even naar de stad. Onverwachts heeft Dirk haar verrast met de mededeling dat hij zich nog een week vrij kan maken. Hij wil met het hele gezin wat gaan rondtoeren. De kinderen zijn er zachtjesaan wel aan toe wat meer van de Nederlandse cultuur te leren kennen. Nu de grootste drukte van een op zijn eind lopende vakantie voorbij is, zullen ze onderweg best nog wel een hotel vinden, waar ze onderdak kunnen krijgen. Daar tilt hij niet zo zwaar aan.

Jannie vindt het heerlijk. Ze verheugt zich echt op dit uitje met hun kroost erbij. Ze heeft ook al een plan de campagne opge maakt. Amsterdam en Rotterdam zullen er in de eerste plaats bij zijn. Misschien ook Den Haag en Scheveningen. Om Dirk recht te doen wedervaren zullen ze stellig door de nieuwe polders trekken. Dirk zelf is nog nooit in Emmeloord geweest. Wie weet zullen ze daar kunnen overnachten en dan een dag voor de Flevohof uittrekken. Maaïke wil zo graag

een echt hunebed zien. Ze kunnen dan met-
een even langs oma Karsten rijden, daar kof-
fiedrinken. Stad Groningen de dag erop en
daarna nog een rit door de kop van de twee
noordelijke provincies. Han heeft op school
net over Lauwersoog geleerd en Dirk zal ze
een genoeg doen de Friese terpenroute te
rijden. Een heel programma, maar ze zijn
sterk en de kinderen hebben daarna nog een
paar dagen om bij te komen vóór de school-
deuren opnieuw opengaan. Nu moet ze echt
wel wat kleren voor hen bijkopen. Ze wil niet
graag dat haar drietal er, als vader er met hen
in zijn mooie auto op uittrekt, slordig bijloopt.
Daarvoor is hij veel te trots op zijn drie kinde-
ren. Echt mooie kleren hoeven het niet te
zijn; daar moeten ze trouwens niets van we-
ten. Maar leuke, sportieve dingen, dat mag
wel. Ze zal proberen bij haar inkopen reke-
ning te houden met de smaak van ieder afzon-
derlijk. Voor Dirk Jan mag het wel iets zijn dat
echt netjes is. Voor Han moet het alleen maar
lekker zitten en tegen een stootje kunnen.
Maaïke zal ze gelukkig maken met een licht-
blauw of zachtgroen broekpakje. De kleuren
die het bij haar koperkleurige haar nog het
best doen.

‘Niet met Alladin buiten de omheining gaan rijden, Han,’ heeft ze hun tweede zoon nog gewaarschuwd. ‘Let jij een beetje op Maaike? Ik heb tegen Dirk Jan gezegd dat hij aan zijn extra werk moet gaan. Dan kan hij vanmiddag gaan zwemmen. Of willen jullie tweeën, Maaike en jij, soms mee naar de stad?’

Ze peinzen er niet over. Ze hebben vanochtend rijles. De pikeur is voor de rest van de dag niet meer beschikbaar. En je dan de dag laten ontgaan! Niks ervan.

‘Breng voor mij maar een hippe broek mee, mamma!’ roept Maaike nog, als die de auto uit de garage rijdt. ‘Als het kan er sokken van dezelfde kleur bij. Of oranje, dat kleurt haast overal bij.’

Dirk Jan kan vanuit het raam van zijn kamer precies op de oefenplaats voor de paarden kijken. Dat doet hij dan ook meer dan dat hij zich over het hem door Han opgegeven Frans buigt. Han is toch wel een slome, dat hij er genoeg in kan vinden om je in zulk werk dag aan dag te verdiepen, peinst bij. Om daarnaast – hij moet eerlijk toegeven dat hij het nog goed en niet al te vervelend doet ook – een

knap onwillige broer ermee te helpen. Hijzelf zou iets dergelijks nooit ofte nimmer opbrengen. Als hij alles zó zeker wist!

Moet je zien met hoeveel gemak Han Aladin berijdt! Of het een koud kunstje is het vurige paard in bedwang te houden, van het dier gedaan te krijgen dat het zijn berijder blindelings gehoorzaamt.

Ook Maaïke zit kwiek op haar Diana, laat haar wenden en keren alsof ze aan een draadje hangt.

Dan komt, als de pikeur naar de stal terug is, het slotstuk van alle dag. Han helpt zijn zusje vóór op zijn paard, rijdt met haar een paar rondjes. Aladin, keurig stappend met hoog opgetrokken benen zoals een echte hogeschoolrijder het hem nauwelijks zal kunnen verbeteren.

Door het raam van zijn kamer kan Dirk Jan niet alleen alles goed volgen, hij hoort ook Maaïkes blijde lach opklinken. De lach van dezelfde Maaïke, die bijna elke dag trouw met hem naar het zwembad trok, die vol bewondering toekeek, als hij zijn duiksprongen er goed afbracht. Nu kijkt ze hem nauwelijks meer aan. Nu is al haar aandacht voor Han, zijn één jaar jongere broer. Han, die in haar ogen alles

kan. Goed leren, maar die op het bedrijf ook voor haar leermeester speelt. Maar die vooral in de sport die haar nu zo na ligt, zulke vorderingen maakt. Die door een zeer tevreden Broos al heel wat keren is geprezen.

Opeens wordt alles hem te veel. Het rottige schoolwerk. Die uitsloverij van Han tegenover hun zusje. De pluimpjes die zijn broer ongewild van de hele familie ontvangt, omdat rijden hem in het bloed schijnt te zitten.

Wat hij dan wél wil? Hij zou het op dit ogenblik niet kunnen zeggen. Maar hij moet hier weg. Hij wil van meer dichtbij zien wat ginds in de piste gebeurt. Uit een soort zelfkwelling? Uit alleen maar nieuwsgierigheid? Dirk Jan zelf zou er het antwoord niet eens op kunnen geven.

Net als Han – iets wat hij tot nog toe nog nooit heeft gedaan – aan de vleierende stem van zijn zusje of ze ook even alleen een rondje mag rijden gehoor geeft en Han in een hoek van de omheinde ruimte toekijkt, is Dirk Jan in één vaart achteromgerend en belandt daarmee in de wagenloods.

In de hoek ligt een groot stuk van een kapotte dakpan vlak voor zijn voeten. Hij pakt het op, klimt ermee op de voorste veeauto.

Even nog vergapen zich zijn ogen aan wat hij vóór zich ziet. Maaïke trots alleen op Alladin, die opnieuw als op voorzichtige benen voortstapt. Daar nadert ze de hoek, waar Han toekijkt. Zie! Maaïke lacht naar hem, groet hem met haar zweep.

Dan is het al gebeurd ook. Het stuk dakpan met de gemene scherpe kant eraan suist door de ruimte, schampt langs het hoofd van Alladin af, trekt een diepe vore over Maaïkes gezicht.

Han is al naar haar toe gevlogen, helpt haar van het opgeschrikte dier. Een schreeuw van Maaïke; Han, die nog net de pikeur van zijn werk kan roepen. Dan valt ook Han neer. Door een trap van Alladin? Dirk Jan durft niet langer te kijken. Hij heeft bloed op Maaïkes wang gezien. Hij heeft Han zien neervallen. Wat heb ik gedaan, schiet het door hem heen. Zijn eerste impuls is weg te vluchten. Niemand zal op hem letten; iedereen zal zich wel met de twee anderen bemoeien. Hij kan achterom gemakkelijk weggkomen. Maar dan begrijpt iedereen ook dat hij de schuldige is. Ze zullen het stuk dakpan missen; Gijsbert zal vast wel weten, waar die vandaan is gekomen.

Nee! De benen nemen kan hij gewoonweg

niet! Trouwens... waar zou hij heen moeten? Naar opa en oma? Uitgesloten! Rick Vermeulen, zijn beste vriend, is alweer op reis, dit keer naar familie. Een of ander vriendje? Hij ziet het niet.

Al die gedachten gaan in een flits door zijn hoofd. Ten slotte kiest hij datgene wat hem het veiligste alibi toeschijnt. Hij sluipt terug naar hoeve De Terp, naar zijn kamer. Hij moet verder gaan met zijn Franse les. Zorgen dat er al flink wat op papier staat, vóór iemand op het idee zou komen hem erbij te halen.

De pikeur is er al heel vlug bij. Zijn allereerste werk is een over zijn hele lichaam trillende Alladin te pakken, hem toe te spreken en er hem toe bewegen terug naar de stal te gaan.

Het lukt. Goddank! De Arabier staat weer veilig in zijn box, de klamp stevig dicht. Voor het overige is zijn toestand van later zorg.

Als hij in de verte Gijsbert ziet lopen zet hij zijn handen voor zijn mond, fluit doordringend. Gelukkig! De oude man reageert erop. 'Roep Dien ook!' gilt hij, als de afstand tussen Gijsbert en hem vermindert.

In een oogwenk staan er nu drie mensen

om Han en Maaïke heen. Han ligt geknield bij zijn zusje, houdt haar hoofd zo, dat ze met haar wang, waaruit nog steeds het bloed stroomt, niet in het zand kan komen. ‘Dien! Geef hier dat schort!’ commandeert hij. En bel vlug de dokter. Maaïke heeft de scherf tegen haar gezicht gekregen. Vlug, anders kan ze wel doodbloeden.’

Gijsbert heeft op zijn oude dag nog nooit zoveel haast gemaakt. Hij weet niet hoe snel hij naar het huis zal lopen om de telefoon te pakken. Dien helpt Maaïke overeind, vraagt:

‘Zou je kunnen lopen? Alladin is opgesloten. Er kan je niets meer gebeuren.’

Ze knikt, bijt haar boventanden in haar onderlip. Dan wijst ze met haar ene hand naar haar broer. ‘Han is door Alladin getrapt. Kijk maar! Er zit bloed aan zijn mouw.’

Even nog denkt Dien dat het slechts bloed uit de grote wond is, die Maaïkes wang ontsiert. Dan ziet ze beter. Hans ogen staan haast zwart in het opeens inwitte gezicht en hij grijpt met zijn gezonde arm naar de andere, heeft moeite het klapperen van zijn tanden tegen te houden. ‘Schiet nu maar op! Naar binnen,’ zegt hij nog. Dan bijt ook hij zijn tanden op elkaar, kan nog net het woonhuis bereiken

vóór alles zwart voor zijn ogen wordt.

Zo vindt Gijsbert hem. Hij schrikt haast nog meer van Han dan van een nog steeds flink bloedende Maaike. Dien kan hij de zorg voor het schreiende meisje wel toevertrouwen. Als hij zijn zoon om de hoek ziet komen, roept hij hem. 'Arend! Help eens mee... Nee, liggen laten! Je weet immers nooit of zijn arm gebroken is. Alleen de mouw maar openknippen. Ik moet een flink grote doek hebben. Haal de verbandkist maar. Vlug alsjeblieft!'

Als de dokter het erf oprijdt, begint Han net weer bij te komen. Ook Maaikes tranen vloeien al wat minder. Maar nu zijn er twee om de gewonden bij te staan. Gijsbert, die al heel wat ongelukken heeft meegemaakt, is knap handig. Met een enkel woord, een sober gebaar van dokter Hamel weet hij al wat hem te doen staat.

'Ze moeten beiden naar het ziekenhuis,' zegt die dan. 'De wond in Maaikes gezicht moet gehecht worden en van Hans arm moeten foto's worden gemaakt. Ik vrees dat zijn elleboog gebroken is. Ik neem ze alle twee wel mee. Laat Gijs ook maar meerijden. Ik hoop dat meneer De Graaff, áls hij vanavond